

світовій практиці, виробничих процесів на підприємствах і у зв'язку з цим посилення жорсткої конкуренції на світовому ринку, конкурентні переваги потребують особливої уваги з боку керівництва.

Таким чином, в сучасних умовах, управління конкурентними перевагами займає провідну роль у формуванні стратегічної спрямованості підприємства. Створення і утримання якісних конкурентних переваг з кожним роком стає все складнішим процесом, бо механізм їхнього регулювання не є чітким і закладений на всіх рівнях формування напрямків діяльності підприємств в цілому. Тому, вдало оперувати виявленими перевагами і перетворювати їх в реальний потенціал зможуть лише ті підприємства, незалежно від розташування, які впроваджують цілеспрямовану стратегію, засновану на реальних факторах, узгоджених за допомогою оцінки зовнішнього і внутрішнього середовища певної сфери діяльності підприємця.

Література.

1. Портер М. Международная конкуренция: конкурентные преимущества стран / Пер. с англ. под ред. и с предисловием В. Д. Щетинина. / М. Портер. – М. Международные отношения, 1993. – 896 с.
2. Шевченко Л. С. Конкурентное управление: Уч. Пособие / Л. С. Шевченко. – Харьков: Эспада, 2004. – 520 с.
3. Іванова Л. С., Формування системи управління конкурентними перевагами підприємства / Л. С. Іванова // Економіка та управління АПК. - 2012. - Вип. 8. - С. 83-89. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/есупарк_2012_8_18.pdf

ДЕРЖАВНЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ЇХ МЕТОДИ В УКРАЇНІ

Новосьолова М. О., студентка

Науковий керівник: Машлякевич А. О., к.е.н, доц.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Одним з основних показників рівня розвитку економіки є рівень її інноваційності. Інноваційні процеси, передбачають співпрацю вчених, що розробляють нововведення і підприємців, їх впроваджують у виробничо-господарську практику, як на внутрішньому так і на зовнішньому ринках. Незважаючи на значні досягнення вітчизняної науки, комерціалізація позитивних результатів наукових досліджень інноваційної діяльності вимагає здійснення послідовної та ефективної державної політики в інноваційній сфері.

В країнах, де держава відіграє істотну роль у соціально-економічних процесах, переважно використовують прямі методи регулювання, в тому числі в інноваційній сфері. Система державного регулювання в країнах з ліберальною моделлю управління, навпаки, базується на використанні значного числа непрямих методів [1].

Суть методів прямого регулювання полягає в тому, що держава бере на себе ініціативу у виборі пріоритетів науково - технічного розвитку, фінансування та стимулювання розробки важливих національних інноваційних програм [2].

За результатами дослідження норм загального та спеціального законодавства про особливості реалізації державної політики в інноваційній сфері було встановлено, що державна підтримка інноваційної діяльності досить часто має номінальний, а не реальний характер, а інноваційний розвиток економіки країни вимагає глибокого економічного обґрунтування пріоритетних напрямів.

У ході регулювання і стимулювання інноваційної діяльності в Україні державні органи влади використовують саме прямі методи управління.

В Україні зазвичай пріоритетність пов'язується з необхідністю використання наявного виробничого потенціалу, тобто з'являється з минулого, а не орієнтується на майбутнє. Практично відсутні стимули реалізації цих напрямів, оскільки в українській економіці зазвичай перевага віддається великим підприємствам добувної промисловості, а також частині підприємств переробної промисловості.

Тому в Україні необхідно сформувати дієву систему методів державного регулювання інноваційної діяльності, стимулювати інноваційний розвиток підприємницьких структур.

Завданням непрямих методів є створення економічних і соціально-політичних умов, сприятливих для активізації інноваційних процесів. До них відносять: пільгове оподаткування, систему прискореної амортизації основного капіталу, створення системи венчурного фінансування, формування ефективної системи захисту прав на інтелектуальну власність, стимулювання розвитку інноваційної інфраструктури [3].

Методи впливу держави на інноваційні процеси в країні їх співвідношення визначаються як загальна економічна ситуація в країні й обраної в зв'язку з цим концепції державного регулювання.

Розвиток ринкової економіки України та її поступовий перехід до постіндустріальної економіки, значною мірою стримується слідчими цінностями, нормами і переконаннями, що залишилися у суспільства з часів існування адміністративно - командної економіки, а перехід до нового економічного устрою практично неможливе без змін існуючих систем цінностей і культури. Тому найважливіше зараз зможти перейти до використання непрямих методів впливу держави на інноваційні процеси в Україні [4].

Література.

1. Бальди О. А. Державне стимулювання інноваційної діяльності в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу : з <http://masters.donntu.org/2014/iem/baldy.html>
2. Панченко І. Ключові проблеми інноваційного розвитку України та методи їх вирішення / [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://www.stelmaschuk.info/internet-conference/announced-internet-conference/internet-conference-number-2/49_konferencia-23-02-2012/116-2012-03-16-00-52-29.html

3. Продіус І.П. Удосконалення управління інноваційною діяльністю на промислових підприємствах / І.П. Продіус, В.В. Кліменко // Праці Одеського політехнічного університету – 2007. – В. 1 (27). – С. 273-277.

УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ В СИСТЕМІ АВТОМАТИЗАЦІЇ ЇЇ ОБЛІКОВОГО ПРОЦЕСУ

Новицька Ю. В., студентка

Науковий керівник: Шматковська Т. О., к.е.н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Нині одним із найважливіших показників і передумов успішного ведення бізнесу є використання сучасних автоматизованих систем облікової інформації. Їх застосування дає нові можливості для розвитку й оптимізації бізнес-процесів, підвищує продуктивність праці, дає змогу ефективно використовувати ресурси, підвищувати якість управління бізнесом.

Проведення обліку дебіторської заборгованості в умовах автоматизованих облікових систем залежить від рівня автоматизації, ступеня доступності облікових даних, складності оброблення інформації.

Дослідження наукових праць показало, що існує безліч підходів до автоматизації обліку дебіторської заборгованості на підприємстві.

Головними вимогами, які до неї ставлять користувачі, є такі:

- повне і своєчасне задоволення інформаційних потреб користувачів;
- виконання контрольних і аудиторських завдань з метою одержання необхідної інформації про наявні відхилення;
- одержання комп'ютерних управлінських рішень;
- здійснення аналізу та прогнозування господарсько-фінансової діяльності підприємства.

Автоматизація обліку дебіторської заборгованості забезпечить збір та обробку інформації, необхідної для оптимізації управління дебіторською заборгованістю. Автоматизація обліку дебіторської заборгованості ставить нові вимоги до первинної інформації. Різноманітність форм подання такої інформації, що надходить до бухгалтерії, дозволяє вести зведений облік безпосередньо на підставі первинних документів без попереднього їх накопичення та узагальнення. В умовах автоматизованої обробки інформації змінюється цільове призначення бухгалтерського обліку, він стає складовою частиною системи управління підприємством. За допомогою таких систем можна здійснювати оцінку фактичного стану підприємства, а також прогнозувати і моделювати управлінські рішення [3].

З метою удосконалення обліку дебіторської заборгованості при її автоматизації, необхідно здійснити наступні заходи: